

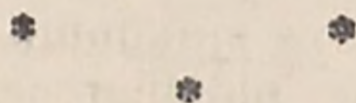
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

icke dylika artiklar, reporterstilen och tidningsmännens sätt att ockra på allmänhetens osunda begär efter sensationella skildringar äckla mig — men denna gång gjorde jag det. Hvad som mest frapperade mig var den ohyggliga öfverensstämmelsen mellan vissa detaljer vid dessa dödsfall och förloppet af Lucys sjukdom. Det är alltid detsamma: en ung, blomstrande flicka börjar plötsligt och utan all synbar anledning tyna bort och finnes en vacker dag död i sin säng, läkaren kan icke upptäcka annan dödsorsak än fullkomlig blodbrist — — och därvid får det bero. Vetenskapen står rådlös och polisen har icke någon egentlig anledning att ingripa, ty om ett brott föreligger, är detta af så hemlighetsfull art att det trotsar alla efterspaningar. Gud vet hvad man egentligen skall tro — Jag har genomgått mina anteckningar från tiden för Lucys sjukdom och död och ser därvid klarare än någonsin huru mycket af hvad som då föregick som *ännu* är höljdt i mörker. Van Helsing hade tydligen bildat sig en åsigt och handlade i öfverensstämmelse med densamma — men icke ens han förmådde ju rädda henne. — — Tidningens telegramafdelning meddelar för resten åtskilliga egendomliga nyheter — därhusmässiga uppträden och pöbelupplopp, föranstaltade af antisemiter, både i Ryssland, Galicien, och södra Frankrike — plundrade butiker, ihjälslagna människor — allmän osäkerhet till lif och egendom — och de vidunderligaste amsagor om »ritualmord», bortröfvade barn och andra onämnbara förbrytelser, hvilka alla på fullt allvar skrivas på de stackars judanas räkning, under det att inflytelserika tidningar hetsa till ett allmänt utrotningskrig mot »israeliterna». Man skulle tro sig vara midt i mörkaste medeltiden! — Därtill tyckes det vara utom all tvifvel att jesviterna i all tysthet vinna allt större terräng; deras undermineringsarbete mot frihet och upplysning låter icke tala om sig, men då och då inträffar en skenbart obetydlig händelse som antyder hvad som i hemlighet föregår — — liksom de bubblor hvilka stiga upp till vattenytan och visa hvar förruttnelseprocessen pågår djupt nere på sjöbotten. Nu har man åter, tyckes det, kommit en s. k. »orleanitisk» komplott på spåren — och samtidigt hylla de fria republikanerna i Frankrike med hänförelse slafveriets och despotismens representant i Östern — — — deras högt ärade och älskade nye bundsförvandt, det »heliga» Ryssland! — Det är en underlig tid hvori vi lefva, det är visst och sant. — — — Ibland förefaller det mig som alla de vansinniga fantasier, alla de galna idéer, hela den verld af förryckta och sönderstyckade föreställningar, hvori jag som därhusläkare under åratal varit nödsakad att intränga vid vården af mina stackars patienter, nu började taga form och gestalt och vinna praktisk tillämpning i de stora världshändelsernas gång och utveckling. Mycket af det som nu dagligen händer är egentligen galnare än de barockaste fallen som alstrats

af någon stackars galnings upphetsade hjärna. Det otänkbaraste blir tänkbart och möjligt i dessa sekelslutets dagar.

Ett bref från Van Helsing. Han beklagar att icke hafva träffat mig då jag sist sökte honom; han har varit bortrest i viktiga angelägenheter »berörande våra gemensamma intressen», skrifer han, »angående hvilka jag har märkliga ting att meddela dig.» Den gode gubben — det är verkligen en liten svaghet hos honom att vilja spela orakel och uttrycka sig i hemlighetsfulla och gåtlika ordalag. Men det må förlåtas honom i betraktande af de stora tjänster han verkligen gjort vetenskapen och menskligheten på många områden. Visst är att det skall bli mig en glädje att träffa honom — han är den enda människa till hvilken jag fullt skulle kunna anförtro mig för närvarande — hvem vet — kanske den ende som förmår hjälpa mig. Ty sannerligen jag är i stånd att hjälpa mig sjelf. — — — Spindelnäten, de skimrande gyllene spindelnäten, hvori hon var insvept vid vårt första sammanträffande, voro symboliska — det förefaller mig sjelf som vore jag ibland en stackars sprattlande fluga som fastnat i dem och fåfängt sökte frigöra mig. Jag känner altför väl att jag gjorde rättast mot mig sjelf i att icke mer gå dit bort — och ändå vet jag icke hvad det är för en *advocatus diaboli* inom mig som oupphörligt åter lyckas öfvertyga mig om att jag *bör och måste gå* — om icke annat, så för att studera de egendomliga former hvarunder lifvet där utvecklar sig och om möjligt finna nyckeln till gåtan.

Van Helsing frågar mig för öfrigt om han om några dagar — han skall senare bestämma timme och stund och underrätta mig därom — får sammanträffa här hos mig med några personer, »hvilka arbeta för samma mål som vi», säger han. Jag erkänner uppriktigt att jag icke vet hvad det är för ett mål hvarom han talar, och ännu mera gåtlikt är hvad han vidare skrifer om »nödvändigheten att organisera en verklig sammanslutning mellan oss alla, som sätta mensklighetens väl öfver alla personliga hänsyn och betänkligheter.» — — Till dessa senare hoppas jag visserligen att jag kan räkna mig, men för öfrigt sväfvar jag i fullkomlig okunnighet om arten och syftet af den sammanslutning hvarom han talar. Emellertid har jag naturligtvis skrivit att han är välkommen med så många af sina vänner som han behagar. Han säger sig ställa denna begäran till mig, därför att hans egen hyrda bostad är trång och olämplig och det för öfrigt skulle väcka ett uppseende, som han framför alt är angelägen om att undvika, i fall sammankomsten egde rum på ett hotell. Man skulle nästan tro att det vore fråga om

under det att jag — matt och kraftlös som jag alltid är efter den ansträngning jag genomgått — utan tanke eller vilja stirrade på henne.

»Ni offrar mig mycket af er tid, doktor» — sade hon slutligen med sitt långsamma, främmande tonfall. »Mycken tid och mycken kraft. Den är dyrbar — jag vet hur dyrbar den är. Guld är icke nog för att uppväga sådana tjänster. Guld skall ni få — — så mycket ni önskar — — — men — — det är icke nog. — — Hvad mer? — —»

Jag stirrade altjämt på henne utan att finna ord att svara. Alt var ett kaos inom mig; det förefaller mig nu, fastän jag tydligt minnes alt, som om jag icke varit medveten om något annat än hennes ögon och den underbara, röda glans som utstrålade från dem.

»Hvad mer?» — — upprepade hon långsamt. »Ingen tjänar mig utan lön — —»

Det grepp, hvarmed de smidiga fingrarna fasthöllo min hand, blef ännu fastare — — hon drog mig till sig, så att jag mer och mer måste böja mig öfver henne — hennes ögon sågo altjämt in i mina, vidöppna, strålände — jag kände den starka, främmande parfymen af hennes hår och hud — plötsligt möttes våra läppar — — — hennes voro brännande heta och liksom sögo sig fast vid mina; jag greps af en yrsel — plötsligt släppte hon min hand och sköt mig sakta ifrån sig. Jag reste mig, förvirrad, skamsen, väcklande, ännu yr, och sökte fåfängt efter ord — en ursäkt — jag vet icke hvad.

Hon låg helt lugn och betraktade mig oafvänt med de stora, strålände ögonen — större och mera strålände än någonsin.

»Ni är ett barn, doktor» — sade hon långsamt. »Ett barn — — och ändå så gammal. Ni har icke kysst många kvinnor. Så mycket bättre — — — Godnatt — — — Jag sade er ju att ingen tjänar mig utan lön. Gå nu.»

Hon gjorde en afskedande handrörelse i det hon altjämt betraktade mig med den underliga, på en gång genomträngande och hållt gäckande min, som stundom ger hennes skönhet en så främmande, nästan skrämmande prägel. — Jag lydde henne mekaniskt; då jag kom ut på trappafsatsen greps jag af en så häftig yrsel att jag måste sluta ögonen och stödja mig mot väggen några sekunder; det föreföll mig, som om jag befunnit mig på ett skepp i stark sjögång, och jag kunde knappast hålla mig upprätt.

»Hur står det till, bästa doktor? — ni befinner er inte väl?» — hörde jag i detsamma yttras af en röst, hvares smekande artighet jag igenkände. Då jag såg upp stod furst Koromeszo framför mig och betraktade mig med ett egendomligt uttryck i sina svarta sammetsögon.

»En tillfällig svindel» — sade jag med en röst som jag fåfängt sökte göra klar och stadig.